

áéóFővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
3.Beüf.10717/2018/3. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év szeptember hó 27. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt M. Gy. és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. év március hó 12. napján kelt 8.B.1234/2017/28. számú ítéletét M. Gy. I. r. és S. Gy. II. r. vádlottakkal szemben **megváltoztatja**.

M. Gy. I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 9 (kilenc) évre súlyosítja.

S. Gy. II. r. vádlottal szemben 40.000.-(negyvenezer) forint vagyonekmozgást rendel el.

Mindkét vádlottal szemben az előzetes letartóztatásban töltött idő utolsó napját 2017. január 01-re, a házi őrizetben töltött idő kezdő napját 2017. január 02-ra helyesbíti.

A házi őrizet beszámításánál M. Gy. I. r. vádlott esetében 5 (öt) nap, S. Gy. II. r. vádlott esetében 4 (négy) nap felel meg 1 (egy) napi szabadságvesztésnek.

S. Gy. II. r. vádlott személyazonosító igazolvány száma: ..., tartózkodási helye: Budapest,... szám.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét M. Gy. I. r. és S. Gy. II. r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

M. Gy. I. r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől 2018. június 30. napjáig házi őrizetben, 2018. július 01. napjától a mai napig bűnügyi felügyeletben töltött időt beszámítani rendeli a szabadságvesztésbe akként, hogy 5 (öt) nap házi őrizetben, illetve bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg 1 (egy) napi szabadságvesztésnek.

M. Gy. I. r. vádlottal szemben a szabadságvesztés azonnali fogamatba vételét rendeli el.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében

- M. Gy. I. r. vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulata és (3) bekezdés] miatt mint különös visszaesőt 7 év 3 hónap szabadságvesztés büntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyház fokozatban rendelte végrehajtani és megállapította, hogy a vádlott a büntetésből a háromnegyed rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.
- S. Gy. II. r. vádlottat kábítószer birtoklása büntette [Btk. 178. § (1) bekezdés IV. fordulat] és kábítószer-kereskedelem vétsége [Btk. 176. § (1) bekezdés II. fordulat és (5) bekezdés a) pont] miatt halmazati büntetésül 1 év 6 hónap szabadságvesztés büntetésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg, illetve annak

végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a II. r. vádlott a szabadságvesztésből - annak végrehajtása esetén - a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Mindkét vádlott esetében rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, valamint a bűnügyi költség viseléséről. A bűnjeljegyzék 1-24. és 27. tétel alatti tárgyakat elkobozta, a bevételezett pénzüsszegek közül 52.500.- forintot kiadni rendelt S. Gy. II. r. vádlottnak, a lefoglalt 1.326.500.- forintból 40.000.- forintra vagyoneklobzást rendelt el, míg a fennmaradó 1.286.500.- forintot kiadni rendelte M. Gy. I. r. vádlottnak azzal, hogy a kiadni rendelt pénzüsszegeket a bűnügyi költség biztosítására visszatartotta.

Az ítélet ellen az ügyészség mindkét vádlott terhére, M. Gy. I. r. vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása, S. Gy. II. r. vádlottal szemben eltérő jogi minősítés mellett végrehajtandó szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás kiszabása, valamint vagyoneklobzás alkalmazása érdekében; M. Gy. I. r. vádlott és védője felmentésért, illetve eltérő jogi minősítés megállapításáért és a büntetés enyhítéséért; S. Gy. II. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Főügyészség a fellebbezés Bf.7425/2016. számon benyújtott indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, valamennyi bizonyítékot értékelési körbe vont és megfelelő, logikus indokát adta annak, hogy a bizonyítékokat miként értékelte. A tényállás mentes a megalapozatlansági hibáktól. Az elsőfokú bíróság számot adott arról, hogy S. Gy. II. r. vádlott részben ellentmondásos vallomásaival szemben K. J. tanú vallomását miért fogadta el, ez alapján pedig nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy a II. r. vádlottól lefoglalt 20 gramm amfetamint K. J. vásárolta meg, továbbá azt sem, hogy K. J.-nek a II. r. vádlott haszonnal értékesített volna kábítószer. Mindezekre figyelemmel S. Gy. II. r. vádlott bűnösségére levont következtetés okszerű és a cselekmények minősítése is törvényes.

A törvényszék a büntetéskiszabási körülményeket feltárta, a büntetési nemeket helyesen határozta meg, tévedett azonban, amikor a büntetés mértékéről rendelkezett. M. Gy. I. r. vádlott büntetett előéletű, korábban szintén kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmény miatt ítélték el, mely büntetését 2015. március 11-én töltötte ki, vele szemben alig 1 év elteltével indult újra kábítószer kereskedelem miatt büntető eljárás. Az általa megvalósított cselekmény jelentős tárgyi súlyú, különös visszaesőként vele szemben a büntetési tétel felső határa 25 év, a középérték 15 év. A kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe, korábbi büntetése visszatartó erőt nem jelentett számára, ezért az egyéni megelőzést és egyben az általános visszatartó erőt is, hosszabb tartamú, a középértékhez közelítő szabadságvesztés biztosítja.

S. Gy. II. r. vádlott esetében a bíróság által megállapított büntetés tartama szintén eltúlzottan enyhe, ugyanis a bíróság nem vette figyelembe a cselekmények tárgyi súlyát és azt, hogy a büntetési tételkeret 1 évtől 7 évig terjedő szabadságvesztés. Eltúlzott jelentőséget tulajdonított az időmúlásnak, a részbeni beismerésnek, mely utóbbi a tettenérés miatt csak csekély mértékben értékelhető a javára. A középértékhez jobban közelítő, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés, egyúttal közügyektől eltiltás kiszabását és a végrehajtás felfüggesztésének mellőzését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.805/2017/5. számú átiratában az ügyészség fellebbezését kiegészítésekkel tartotta fenn, míg a védelmi jogorvoslatokat alaptalannak ítélte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ügy tárgyalását a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le, ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette. A releváns bizonyítékokat számba vette, megvizsgálta és értékelte. Indítványozta a tényállás pontosítását a 4. oldal első bekezdésben K. J. tanú vallomása alapján akként, hogy S. Gy. II. r. vádlott az ő részére két alkalommal, alkalmanként legalább 1-1

grammnyi kokaint adott át 20.000.- forint/gramm beszerzési áron. E kiegészítéssel a tényállás megalapozott és felülbírálatra alkalmas, irányadó a másodfokú eljárásban is. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, az azonban a vagyonelkobzás körében anyagi jogszabályt sértő az ítélet 14. oldal hatodik és hetedik bekezdésben, ezért annak mellőzését kérte.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, valamint törvényesen minősítette cselekményüket.

A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata, így a releváns bizonyítékok újraértékelése útján a megállapított tényállást támadó, mindkét vádlott bűnösségét vitató és felmentésüket elérni kívánó vádlotti és védői fellebbezések eredményre nem vezethetnek.

M. Gy. I. r. vádlott esetén a hiánytalanul számbavett bűnösségi körülmények figyelembevételével kiszabott fő- és mellékbüntetés nem felel a büntetési céloknak, a középértékű a vádlott javára eltérően kiszabott büntetés nincs arányban az ismételten kábítószer-kereskedői magatartást megvalósító I. r. vádlott személye társadalomra veszélyességével, valamint cselekménye kiemelkedő tárgyi súlyával. Mindezekre tekintettel az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás súlyosítása indokolt.

Az elsőfokú bíróság anyagi jogszabályt sértő enyhe büntetést szabott ki S. Gy. II. r. vádlottal szemben, amikor a halmazati minimumot alig meghaladó mértékű, végrehajtásában indokolatlanul felfüggesztett szabadságvesztés büntetést szabott ki. A II. r. vádlott a törvénnyel már összeütközésbe került, elbíralt cselekményei együttes tárgyi súlya, személyében rejlő társadalomra veszélyesség magasabb foka a középértékűt közelítő, felemelt tartamú, végrehajtandó szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás kiszabását indokolják.

A Btk. 74. § (1) bekezdés a) pont értelmében vagyonelkobzást kell elrendelni arra a vagyoni értékre, amit az elkövető a bűncselekmény elkövetése során szerzett. A történeti tényállás alapján S. Gy. II. r. vádlott K. J.-től 40.000.- forint készpénzt kapott az átadott kábítószer ellenértékéért, mely összegre a törvényszék elmulasztott vagyonelkobzást alkalmazni. A II. r. vádlottól lefoglalt 52.500.- forint készpénzt a vagyonelkobzás biztosítására kell visszatartani.

A törvényszék helyesen ismerte fel, hogy M. Gy. I. r. vádlottal szemben 40.000.- forintra vagyonelkobzást kell elrendelni, mivel ez az összeg bűncselekmény útján szerzett vagyon. Ellenben az intézkedés nem teljeskörű, ugyanis a Btk. 74. § (4) bekezdés b) pont értelmében az ellenkező bizonyításáig elkobzás alá eső vagyonnak kell tekinteni a kábítószer forgalomba hozatala, illetve az azzal való kereskedés ideje alatt szerzett vagyont. Az I. r. vádlott védekezése tükrében kétséget kizáró módon nem állapítható meg, hogy a lefoglalt 1.326.500.- forint legális forrásból származik. Ezen összegre nézve az I. r. vádlott nem tudta bizonyítani, hogy a pénz törvényes úton került a birtokába, ekként a teljes összegre vagyonelkobzást kell elrendelni.

A házi őrizet beszámítása körében az elsőfokú bíróság elmulasztott rendelkezni arról, hogy a Btk. 92. § (3) bekezdés a) pont alapján az I. r. vádlott esetében 5 nap, míg a II. r. vádlott esetében 4 nap házi őrizetben töltött idő felel meg egy napi szabadságvesztésnek.

Fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, egyebekben annak helybenhagyását indítványozta.

Az I. r. vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában - melyet a nyilvános ülésen változatlan tartalommal fenntartott - kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, de a tényállás hiányos, pontatlan és a bíróság tényből tényre helytelen következtetést vont le. Az I. r. vádlott terhére rótt bűncselekményhez rendelt kizárólag közvetett bizonyítékok állnak rendelkezésre és vitatható a szubjektív, azaz a vádlott szándékára vonatkozó tények rögzítése. Ezen ügyben alapvető kérdés volt annak eldöntése, hogy M. Gy. I. r. vádlott a nála fellelt kábítószer milyen célból tartotta az otthonánál szolgáló ingatlanban. Közvetett bizonyítékok alapján nem lehetett a vádlott terhére rótt bűncselekményekre nézve kétséget kizáró következtetést levonni, a bíróság ezért közvetett bizonyítékokat vizsgált.

Az elsőfokú bíróság a terhelt védekezését elvetette, mert nyilatkozataiban ellentmondást vélt felfedezni a körben, hogy a szennyezett mérlegekről a nyomozási bíró ülésén és a későbbi vallomásaiban másképpen nyilatkozott. M. Gy. I. r. vádlott két előadása egymást nem zárja ki, illetve kiemelte, hogy a nyomozási bíró előtti ülésen készült jegyzőkönyveket általában csak az iratismertetéskor adják ki részükre és ezen időpontban már azok kijavítását, kiegészítését nem kérhetik.

A kábítószer mennyiségére M. Gy. I. r. vádlott által adott magyarázat kapcsán rámutatott arra, hogy a kábítószerfüggő személyek esetében a fogyasztási szokások és képességek egyénileg eltérőek lehetnek, nincs általánosan elfogadott, „köztudomású” mérce. Az I. r. vádlott egészségügyi problémákkal küzd, magas vérnyomás betegsége és szívritmuszavara van, ezekkel az ítélet személyi körülmények körében megállapított része is kiegészítésre szorul, ezek a megbetegedései összefüggésben állnak a korábbi fogyasztási szokásaival is, ezért e körben előadása nem kérdőjelezhető meg.

M. Gy. I. r. vádlott nyilatkozatai mindvégig következetesek voltak abban, hogy nem értékesített kábítószer sem S. Gy. II. r. vádlottnak, sem másnak, a nála feltalált anyagokat saját fogyasztásra szerezte be, mely védekezését a II. r. vádlott is megerősítette, aki az egész eljárás alatt állította, hogy nem az I. r. vádlottól vásárolta a nála fellelt szereket. K. J. tanú sem állított olyat, hogy S. Gy. általa tudottan épp a készleteit kívánta feltölteni és ezért kérte, hogy fuvarozza őt aznap. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság ezeket a vallomásokat nem fogadta el, de nem vette figyelembe, hogy a vásárlás és az elfogás alatt huzamosabb idő telt el, illetve az I. r. vádlott napi szinten fogyasztott akár több fajta kábítószer is, ami nyilván önmagában megkérdőjelezi a nyilatkozatok feltétlen pontosságát akár a mennyiségeket, akár az időpontokat illetően, illetve a terhelt nem pontos napi adagokat jelölt meg, hanem körülbelüli fogyasztási szokásairól igyekezett beszámolni, emellett egyetlen alkalommal sem állította, hogy amikor a nagyobb tételt beszerezte, nem volt a birtokában „maradék” szer, ez pedig nem kérdőjelezi meg ennek a lehetőségét, figyelemmel arra, hogy senki nem kötelezhető arra, hogy önmagára terhelő vallomást tegyen és súlyosbítsa a helyzetét további, korábbi mennyiségek megjelölésével.

Még ha a vádlott nem a valóságnak megfelelően számolt is be arról, hogy mikor akarta letenni a kábítószer, vagy esetleg többet vásárolt meg, mint ami a tervei szerint elegendő lett volna neki, nem jelenthet automatikus következtetési alapot a nyilatkozat teljes elvetésére. M. Gy. I. r. vádlott elmondása szerint egyben tudott hozzájutni a nagyobb mennyiséghez egy jobb áron, ezért megvette azt úgy, ahogy neki egyben felajánlották. Megjegyezte a védő, hogy a kábítószer fogyasztó/függő személyek nem feltétlenül a terveik szerint képesek megszabadulni a tiltott szerektől, egyik napról vagy akár hónapról a másikra.

A látogatás célját illetően a vádlottak vallomásában nincs ellentmondás, ha S. Gy. II. r. vádlottnak azt a vallomását vesszük alapul, amelyben a pénz visszafizetéséről számol be, egyébként még az ellentmondásosnak értékelt nyilatkozataikban is közös volt, hogy a találkozó pénzügyi jellegű és kölcsönrel kapcsolatos volt és K. J. tanú is akként nyilatkozott, hogy felé is tartozást rendezett a II. r. vádlott, így elfogadható, hogy aznap vidékre utazása előtt le akart tudni adósságait.

A bíróság bizonyítékként értékelte a 2016. június 28. napján készült 01000/16010/2016. bü. számú rendőri jelentést, mely szerint adat merült fel a hatóságnál arra nézve, hogy a II. r. vádlott a tárgyi napon kábítószer kíván vásárolni, de mivel az adat forrása nem ismert, a tényállás megállapításakor a jelentés e része nem vehető figyelembe.

A törvényszék M. Gy. I. r. vádlott terhére értékelte a házkutatás adatait, nevezetesen azt, hogy a kábítószeren kívül nála a fogyasztás és adagolás tipikus eszközei voltak, például a számolatlan mennyiségű nejlon tasak. A védelem csatolta a korábbi ügyben keletkezett lefoglalást megszüntető határozatot a tasakok eredete igazolására, azonban azt a bíróság nem fogadta el, de nem vette figyelembe, hogy az I. r. vádlott rendetlenség, meggondolatlanság nem dobhatta ki, vagy azért, mert saját fogyasztása céljából is szüksége lehetett a tasakokra a mindennapi adag magához vétele során,

azaz nem csak értékesítés érdekében lehettek nála ezek a tasakok. Tény, hogy nem bizonyított, hogy ezek a lefoglalt tasakok ugyanazok, mint amiket korábban kiadtak részére, de az sem bizonyított, hogy nem azok, sőt, egy személyi és egy objektív okirati bizonyíték mutat abba az irányba, hogy ezek ugyanazok a tasakok.

A törvényszék a kábítószer, a fellelt eszközök és az I. r. vádlott el nem fogadható magyarázatai tükrében jutott arra a következtetésre, hogy mérésre, csomagolásra, adagolásra vonható következtetés. Azonban a mérés, csomagolás, adagolás történhet saját fogyasztás érdekében is, erre utalnak a szennyezett üveglapok, kanalak, mozsár, a mérleg visszaellenőrzési célt is szolgálhat, ami fogyasztók esetében megszokott, valamint a toxikológiai vélemény is a fogyasztásra utal, mely szerint az I. r. vádlott a kérdéses kábítószereszközök aktív fogyasztója, a vérében meg nem talált, de nála fellelt szereknek pedig alkalmi fogyasztója, ez a magyarázata annak, hogy azokat nem lehetett aktuálisan a szervezetéből kimutatni.

A bíróság terhelő körülményként értékelte, hogy S. Gy. II. r. vádlottnál a rendőrök hideg állapotú kábítószerrel találta meg, de nem lehet rekonstruálni, hogy a II. r. vádlott hova akart menni és miért tartotta magánál a kábítószerrel, mert idő előtt elfogták, így az sem zárható ki, hogy otthon vette magához a kábítószerrel. S. Gy.-től lefoglalt kábítószer tasakján nem azonosították M. Gy. I. r. vádlott ujjlenyomatát, nincs arra magyarázat, hogy amennyiben ezt a lefoglalt kábítószerrel az I. r. vádlottól vette, miért nincs rajta M. Gy. ujjlenyomata.

A híváslisták kapcsán kiemelte, hogy a kapcsolattartás milyensége és gyakorisága sem utalt arra, hogy M. Gy.-től szerezte be a II. r. vádlott a kábítószerrel. Egyébként a híváslistában nincs olyan telefonszám, mellyel az I. r. vádlott rendszeres kapcsolatot tart, nincsenek ismétlődő bejövő vagy kimenő hívások azonos számok tekintetében, azaz nincs olyan hívásforgalom, mely vevőkörre vagy beszerzési forrásra utalna. Egyes számokat ellenőrizte a nyomozó hatóság, de nem tartotta indokoltnak a beszélgetőpartnerek tanúkénti kihallgatását, mivel a nyilvántartás szerint nem szerepeltek kábítószerrel összefüggésbe hozható üggekben.

A védő álláspontja szerint a nyomozó hatóság hibázott, amikor idő előtt elfogta S. Gy. II. r. vádlottat és nem tett meg mindent a tényállás felderítése érdekében, ezt a bírósági eljárásban utóbb pótolni nem lehet. Ezért a továbbértékesítési szándékot illetően ésszerű kételyek vannak.

A jogi minősítést érintően hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság is megállapította, hogy az ügyészség nem tudta bizonyítani, hogy M. Gy. I. r. vádlott több személynek, hosszabb időn át, rendszeresen adott volna el kábítószerrel, ám a kereskedés feltételezi a rendszerességet, a tevékenység folyamatos jellegét és a haszonszerzésre irányultságot, ez pedig nem állapítható meg. Egyetlen átadás ugyanis nem utalhat kereskedelmi tevékenységre, figyelemmel arra, hogy a bíróság csak rögzítette, hogy M. Gy. I. r. vádlott haszonra tett szert, de az azt alátámasztó konkrét bizonyítékot nem jelölte meg. Mindezekre tekintettel álláspontja szerint a cselekmény helyes minősítése a Btk. 178. § (1) bekezdésbe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer birtoklás bűntette, mely önmagában indokolja a kiszabott büntetés enyhítését.

Amennyiben a másodfokú bíróság a cselekmény kábítószer-kereskedelem bűntettekénti minősítésével egyetért, a büntetés kiszabása körében indítványozta értékelni az I. r. vádlott rendezett családi körülményeit, részbeni beismerését, idősebb korát, betegségeit, azt hogy - a becsatolt orvosi iratokkal igazoltan - beteg édesapja támogatásra szorul, illetve hogy korábbi elítélését megalapozó cselekmény elkövetése 13 évvel ezelőtti.

Harmadlagos indítványként a Be. 609. § (2) bekezdés d) pontja figyelemmel az ítélet hatályon kívül helyezésére és elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt, mert a törvényszék indokolási kötelezettségét megsértve nem adta megfelelő indokát a jogi minősítésnek, a bizonyítékok nem elegendőek a vádlott terhére történő egyoldalú mérlegeléshez, amely nem is bizonyítékokon, hanem egy logikai elméleten alapszik és nincs figyelemmel az „in dubio pro reo” elvére sem.

A nyilvános ülésen a II. r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést akként tartotta fenn, hogy a felmentés célzó jogorvoslat a kábítószer-kereskedelem vétségét érinti, mivel S. Gy. II. r. vádlott a kábítószer birtoklását az eljárás során mindvégig beismerte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, mert a törvényszék a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Ugyanis a tényállás megállapításakor K. J. tanú vallomását tekintette irányadónak, de nem vette figyelembe a tanú lakásán készült házkutatási jegyzőkönyv adatait, miszerint nála a kábítószer kereskedelemhez szükséges tárgyak, például mérleg és daráló volt, szemben azzal, hogy a II. r. vádlott lakásán ilyen tárgyat nem találtak. Ezekből a tárgyi körülményekből a tanú által elkövetett kereskedelemre lehet következtetni, ezen tény pedig összhangban áll S. Gy. II. r. vádlott nyilatkozatával, miszerint a kábítószer K. J.-től vette. Az elsőfokú bíróság a tanúnál folytatott házkutatás jegyzőkönyvének adatait nem vonta mérlegelési körbe, ezzel indokolási kötelezettségét is megsértette. S. Gy. II. r. vádlottat a törvényszék nem szavahihetőnek minősítette, mert ellentétes vallomást tett arról, hogy hányszor vásárolt kokaint, mikor, milyen mennyiségben, illetve a K. J.-fel való találkozások számáról, céljáról, a neki átadott pénzüsségekről. Ellenben K. J. tanú nyilatkozatát elfogadta annak ellenére, hogy ugyanezekre a körülményekre ő is ellentmondásos előadást tett. Mindezekre tekintettel a kábítószer-kereskedelem tekintetében indítványozta a II. r. vádlott felmentését.

A bűnösségi kör változása önmagában indokolja a kiszabott büntetés enyhítését. Az ügyesség súlyosításra irányuló fellebbezése alaptalan, mert a II. r. vádlott csekély súlyú, nem kábítószerrel kapcsolatos cselekmény miatt volt büntetve, személyének társadalomra veszélyességét semmi nem támasztja alá.

M. Gy. I. r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában továbbra is tagadta, hogy kábítószerrel áruolt. A kábítószer fogyasztó magatartása miatt megbánásának adott hangot, e cselekményért vállalta a felelősséget, de kérte figyelembe venni a büntetés kiszabásakor idős korát.

S. Gy. II. r. vádlott az utolsó szó jogán - korábbi vallomását megismételve - előadta, hogy a kábítószerrel nem M. Gy. I. r. vádlottól szerezte be, hanem K. J.-től vette. A kábítószerrel kereskedést nem ismerte el, csupán a fogyasztást.

A fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 590. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat a Be. 590. § (2) bekezdés alapján kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a büncselekmény minősítésére, az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezésre, az indokolás helyességére és arra is, hogy az elsőfokú eljárásban sérelem nélkül érvényesültek-e az eljárási szabályok.

A másodfokú bíróság figyelemmel volt arra is, hogy az elsőfokú ítélet után, de még a másodfokú ügydöntő határozat kihirdetése előtt, 2018. július 01. napjától új eljárási törvény (Be.) lépett hatályba a korábban hatályban volt 1998. évi XIX. törvény helyett. Az eljárási cselekmények törvényes voltát a foganatosítása idején hatályban lévő normák alapján kell elbírálni (EBH 2008. 1757.), a Be. 870. § (1) bekezdés is kimondja, hogy Be. hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másként szabályozza. Ennek megfelelően az ítélőtábla a törvényszék eljárásának törvényességét az 1998. évi XIX. törvény szerint vizsgálta; míg a másodfokú eljárás teljes tartalmában a Be. rendelkezései érvényesültek.

Az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást az 1998. évi XIX. törvényben foglalt eljárási szabályokat betartva, kellő alapossággal és körültekintéssel folytatta le. Nem sérültek a bizonyítás törvényességével kapcsolatos eljárási szabályok sem. A vádlottak és a tanú figyelmeztetése törvényes volt, az arra adott válaszok a jegyzőkönyvekben rögzítésre kerültek.

A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a tényállás alapos és hiánytalan megállapítása érdekében a bizonyítási eljárás során valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerzett. Ellenőrizte a terheltek védekezését, részletesen kihallgatta K. J. tanút és tárgyalás anyagává tette mindazokat az okirati bizonyítékokat, amelyek az ügy eldöntése körében releváns adatokat tartalmaznak.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadályai nem merültek fel.

A vádlottak személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket a másodfokú bíróság akként pontosítja, hogy

- M. Gy. I. r. vádlott letartóztatását megelőzően alkalmazottként dolgozott, havi jövedelme 200-400 ezer forint volt. Az élettársa adminisztrátorként dolgozik, havonta 200 ezer forintot keres. Beteg édesapját támogatja. Az I. r. vádlottnak magas vérnyomás és szívritmuszavar betegsége van (M. Gy. I. r. vádlott vallomása nyomozati iratok 768. oldal, elsőfokú iratok 19. számú jegyzőkönyv, másodfokú iratok 12. számú jegyzőkönyv)
- S. Gy. II. r. vádlott jelenleg az X Befektetési és Vagyonkezelő Kft. alkalmazásában áll pultosként, alapbére 69.000.- forint, illetve a S. I. Kft. alkalmazásában áll segédmunkásként, naponta 15.000.- forintot keres. A kiskorú gyermekét rendszeresen támogatja anyagiilag.

A felülbírálat eredményeképpen a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az ítélet a Be. 592. § (2) bekezdés a), c) és d) pont alapján részben megalapozatlan, mert a tényállás hiányos, ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával és az elsőfokú bíróság megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett.

A másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pont értelmében az iratok tartalma alapján kiegészítette és helyesbítette a tényállást az ítélet

- 3. oldal alulról a második bekezdés első mondatban akként, hogy a továbbértékesítés mellett részben saját fogyasztásra is vásárolta a kábítószer (M. Gy. I. r. vádlott vallomása nyomozati iratok 625. oldal és az igazságügyi toxikológiai szakértői vélemény nyomozati iratok 311. oldal)
- 3. oldal alulról a második bekezdés második mondatban akként, hogy a 166,47 gramm amfetamin hatóanyag tartalma 16,5 gramm (igazságügyi vegyész szakértői vélemény nyomozati iratok 295. oldal)
- 3. oldal alulról a második bekezdésben azzal, hogy M. Gy. I. r. vádlott lakásán a kannabiszt és a hasisgyantát a nappali szekrény üveges részében és a dohányzóasztalon, illetve annak alsó polcán lévő dobozokban, zacskókban, növényörlőben, a nappaliban az ablak alatt egy vödörben lévő zacskóban; a kokaint a nappaliban a dohányzóasztalon tasakban; az amfetamint a nappaliban a dohányzó asztal tetején lévő tányérban, az asztal alsó polcán lévő tasakban és a konyhában a hűtőszekrény fagyasztó részében lévő tasakban; a gombát pedig a nappali szekrény üveges részében tárolta. A lakásban tartott továbbá egy kokainnal szennyezett mozsárt és törőt a nappaliban lévő szekrénysor középső részének polcán; kannabisszal, kokainnal és amfetaminnal szennyezett Digital Scare típusú és amfetaminnal és kannabisszal szennyezett Tanita Modell 1476 típusú mérleget a nappaliban lévő dohányzóasztal tetején, amfetaminnal szennyezett Momert típusú mérleget a nappaliban a

dohányzóasztal alsó polcán; 2 darab nejlon zacskóban számolatlan mennyiségű, különböző méretű, önzáró nejlon tasakot; valamint kábítószerrel szennyezett szipkát, ollót, cigarettafüvet, pipát, kiskanalat, plastik kártyát, üveglapot, fémtálcát, dohányörlőt; cigarettafüvet, szűrőt, cigarettafüvet illetve 169,58 gramm kreatin-monohidrátot (házkutatásról készült jegyzőkönyv nyomozati iratok 141-155. oldal, igazságügyi vegyész szakértői vélemény nyomozati iratok 279-301. oldal)

- 4. oldal első bekezdés első mondatot azzal, hogy 2016. június 28. napját megelőző 2-3 hónapban, két alkalommal, csekély mennyiségű, alkalmanként kb. 1-1 gramm, összesen kb. 2 gramm kokaint adott el a II. r. vádlott K. J.-nek (K. J. tanú vallomása nyomozati iratok 714. oldal)
- 4. oldal harmadik bekezdésben azzal, hogy 2016. június 28. napján S. Gy. II. r. vádlott 40.000.- forintért vásárolt amfetamint M. Gy. I. r. vádlottól (elsőfokú ítélet 11. oldal ötödik bekezdésből átemelve)
- 4. oldal harmadik bekezdés után illeszti, hogy M. Gy. I. r. vádlott 2016. június 28. napján levett vizeletmintájából amfetamint és delta9-tetrahidrokannabinolt-karbonsavat mutattak ki, S. Gy. II. r. vádlott 2016. június 28. napján levett vizeletmintájából amfetamint és benzoilekgonint mutattak ki (igazságügyi toxikológiai vélemény nyomozati iratok 243. és 311. oldal)
- 4. oldal negyedik bekezdésében azzal, hogy M. Gy. I. r. vádlott által saját fogyasztás céljából tartott kábítószer csekély mennyiségű; S. Gy. II. r. vádlott által saját fogyasztás céljából megszerzett és tartott kábítószer mennyisége a csekély mennyiség felső határának 3,45-szöröse (igazságügyi vegyész szakértői vélemény nyomozati iratok 225-231. oldal).

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 592. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 593. § (3) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság részletesen és iratszerűen ismertette a vádlottaknak és a tanúnak az eljárás különböző szakaszaiban tett nyilatkozatait, illetve az egyéb releváns bizonyítékokat. Az ítélet megállapította azt is, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségének mindenben eleget tett. Itt szükséges utalni arra, hogy az I. r. vádlott védőjének a Be. 609. § (2) bekezdés d) pontja figyelemmel az ítélet hatályon kívül helyezésére és elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványa minden alapot nélkülöző. A Be. az indokolási kötelezettség megszegését - a korábbi szabályozástól eltérően - az ítéletre lényeges kihatással lévő relatív eljárási szabálysértések között sorolja fel, ez alapján csak akkor van helye az ítélet hatályon kívül helyezésének, ha a szabálysértés az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vagy az intézkedés alkalmazására lényeges hatással volt.

A mérlegelő tevékenység az elsőfokú bíróság feladata, a másodfokú bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy az megfelelt-e a törvényi előírásoknak, a logika szabályainak, teljeskörű volt-e, illetve megalapozatlansági okot eredményezett-e. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét akkor teljesíti, ha számot ad döntéshozatali tevékenységéről, ha az ítélet indokolásából nyomon követhető, hogy a tény- vagy jogkérdések tekintetében melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett, és amelyre a döntését alapította. Jelen ügyben megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolása a perrendi szabályoknak és az ésszerűség követelményének megfelelő, a köznap gondolkodással ellentétes megállapítást nélkülöző.

Az elsőfokú bíróság az indokolásban az ítélet 10. oldal első bekezdésben nem zárta ki, hogy M. Gy. I. r. vádlott a megszerzett kábítószerből fogyasztott is. M. Gy. I. r. vádlott az eljárás során végig

hivatkozott a kábítószer fogyasztásra, ezt megerősítette a toxikológiai szakértői vélemény is, mely amfetamin és kannabisz fogyasztására utaló vegyületeket mutatott ki a vizeletéből, az erre vonatkozó adatokat a másodfokú bíróság a tényállásban is feltüntette. A törvényszék az I. r. vádlott nyilatkozata és a toxikológiai vélemény figyelmen kívül hagyása miatt tévesen vont következtetést arra, hogy a lakáson lefoglalt kábítószer teljes mennyiségét továbbértékesítésre szánta, mert nem vette figyelembe és nem rögzítette a tényállásban, hogy a lakásán tartott házkutatás során lefoglalt kábítószer egy részét saját fogyasztásra is szánta.

Ellenben minden alapot nélkülöző az I. r. vádlott védőjének a fellebbezés indokolásában előadott hivatkozása, miszerint védence kábítószerfüggő, mely megmagyarázza a lefoglalt jelentős mennyiséget meghaladó kábítószer kizárólag saját fogyasztási célú tartását. Ugyanis semmi nem támasztja azt alá, hogy a terhelt rendszeresen, több fajta kábítószert fogyasztott, semmilyen orvosi dokumentáció nincs, hogy korábban vagy abban az időben kezelték volna, vagy a büntetés-végrehajtási intézetbe történő befogadáskor elvonási tünetei lettek volna, illetve - ahogy azt a törvényszék részletesen kimunkálta az ítélet 9. oldal első két bekezdésben - a fogyasztási szokásairól tett előadása sincs összhangban a házkutatás során rögzítettekkel, így ezirányú védekezését az elsőfokú bíróság helyesen vetette el.

Az alkalmi fogyasztás és a kereskedés ténye is bizonyított, de mivel az 1/2007. Büntető jogegységi határozat értelmében ezek nem tartoznak azonos törvényi tényállásba, a fogyasztási és kereskedői típusú magatartáshoz kapcsolódó, e célra beszerzett kábítószerek mennyiségét külön-külön kell megállapítani és a tényállásban rögzíteni. M. Gy. I. r. vádlott által fogyasztási célra tartott kábítószer mennyiségét a rendelkezésre álló adatok alapján, ténybeli következtetéssel lehet meghatározni. Ennek eredményeként, elsődlegesen a terhelt ellentmondásokkal teli nyilatkozatára figyelemmel, a tényállást a másodfokú bíróság akként egészítette ki a 4. oldal negyedik bekezdésében, hogy M. Gy. I. r. vádlott a lakásán lefoglalt kábítószerből saját fogyasztás céljából csekély mennyiségűt tartott.

A fentiekben kifejtettek alapján M. Gy. I. r. vádlott a lefoglalt kábítószert bizonyosan nem kizárólag saját fogyasztásra szánta, az elsőfokú bíróság helytállóan vont következtetést arra, hogy az I. r. vádlott célja elsődlegesen a továbbértékesítés volt. Az I. r. vádlott által fogyasztásra tartott csekély mennyiséget figyelembe véve is az értékesítésre szánt kábítószer a jelentős mennyiséget meghaladó. Az elsőfokú bíróság, elfogadva az igazságügyi vegyész-szakértői véleményt, az abban foglalt mérési adatok közül a vádlottakra nézve legkedvezőbb értékekkel számolva, helyesen állapította meg a kábítószer hatóanyagtartalmát, csupán az amfetamin tekintetében szorult pontosításra a tényállás egy nyilvánvaló elírási vagy számítási hiba miatt.

Az elsőfokú bíróság az indokolásban részletesen foglalkozott a házkutatás során talált különböző eszközökkel, illetve hogy azok a fogyasztáshoz vagy a terjesztéshez használhatók. Elmulasztotta azonban rögzíteni a tényállásban a lakásban tartott házkutatás során megtalált kábítószerek feltalálási helyét, a kiszereelésükhöz és csomagolásukhoz szükséges és szintén megtalált eszközök leírását, ezeket a másodfokú bíróság a házkutatási jegyzőkönyv és az igazságügyi vegyész-szakértői vélemény alapján tüntette fel.

Az elsőfokú bíróság logikus indokolással vetette el a porciózáshoz szükséges műanyag tasakok tekintetében előadott I. r. vádlotti védekezést, a védője által a fellebbezésben előadottak sem fogadhatók el, miszerint ennyi tasakra a saját adag kiméréséhez volt szükség, ahogy az sem, hogy 8 évvel a korábbi ügyében történt lefoglalást követően ezek a tasakok azonosak lennének a másik ügyben megtaláltakkal.

M. Gy. I. r. vádlott a mérlegek tekintetében nemcsak következetlen vallomást tett, hanem a nála talált három, kábítószerrel szennyezett digitális mérleg sem azt igazolja, hogy csak a saját adag leméréséhez tartott ilyen eszközt. Ugyanis ebben az esetben egyetlen mérleg is elegendő lett volna, másrészt a mérlegek között volt kokainnal szennyezett is, annak I. r. vádlott általi fogyasztása pedig a toxikológus szakértői vélemény adataival nem alátámasztható.

Az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott az indokolásban azzal, hogy mi alapján találta bizonyítottnak a S. Gy. II. r. vádlottnál a rendőri intézkedéskor lefoglalt amfetamin eredetét. A terheltek ellentétes nyilatkozatot tettek az aznapi találkozás célját illetően, ahogy logikus érveléssel azt is elvetette az elsőfokú bíróság, hogy S. Gy. magánál tartva közlekedett volna a kábítószerrel, tehát azt a lakásáról indulását követően szerezte be. A nyomozó hatóság a rendőri jelentés szerint végigkísérte a mozgását és ez alapján rögzíthető, hogy csak M. Gy.-nál álltak meg. Miután a törvényszék a tényállás megállapításakor K. J. vallomását tekintette irányadónak, ezt figyelembe véve kizárható, hogy a lefoglalt kábítószer S. Gy. a tanútól vette volna, ezt megerősíti, hogy K. J.-nél tartott házkutatáskor amfetamint nem találtak, a hűtőben sem volt kábítószer és a nála talált mérlegen is csak kokaint azonosítottak. Ellenben a II. r. vádlottnál lévő amfetamin hűtőhideg volt és M. Gy.-nál a hűtőben azonos hatóanyag koncentrációjú amfetamint foglaltak le. Mindezek alapján helytállóan vont következtetést az elsőfokú bíróság arra, hogy M. Gy. I. r. vádlott adta el a kábítószer S. Gy.-nek.

Az I. r. vádlott védője által kiemelt ujjnyom szakértői vélemény alapján sem lehet ellentétes megállapításra jutni, mivel a szakértő nem azt állapította meg, hogy más, harmadik személy ujjnyoma azonosítható, hanem azonosításra alkalmas daktiloszkópiai nyomtörredék nem vált láthatóvá a vizsgált tárgyon (nyomozati iratok 221. oldal). A híváslista értékelése kapcsán tett védői észrevételre utalva kiemelendő, hogy a híváslista valóban nem tartalmaz adatot kirívó rendszerességű kapcsolattartásra, azonban ez egyrészt nem zárja ki, hogy a vádlottak aznap a kábítószer eladás miatt találkoztak, másrészt a híváslistát, ahogy más bizonyítékot sem lehet az összes többi bizonyíték köréből kiemelve, kizárólag önmagában vizsgálni, hiszen a szabad bizonyítás elvéből következően a bizonyítékokat egyenként és összességében kell értékelni és az így kialakult meggyőződés szerint kell a bizonyítás eredményét megállapítani.

Az elsőfokú bíróság a vádlottra nézve legkedvezőbb értékkel számolva állapította meg a S. Gy.-nek történő értékesítés során elért vagyoni nagyságát, azonban ezt az adatot szükséges feltüntetni a tényállásban is, mert a vagyonekbevitel alkalmazásának alapját ez képezi, ezért az indokolásból az ítélet táblája átemelte a tényállásba a releváns részeket.

A tényekből, hogy

- a kábítószer, mennyiségéből adódóan, nem egy átlagos fogyasztási adag volt, hanem azt jóval meghaladó, az I. r. vádlott pedig alkalmi kábítószer fogyasztó
- az I. r. vádlott a tartózkodási helyéül szolgáló lakásban jelentős hatóanyag tartalmú, különböző fajtájú kábítószer raktározott, különböző kiszerelésben és több helyen elrejtve,
- a kábítószer mérésére, porciózására, csomagolására, hígítására alkalmas tárgyakat is tartott,
- az I. r. vádlott eladott S. Gy.-nek amfetamint

arra lehet következtetni, hogy jelentős mennyiségű kábítószer értékesítésre szánta és ebből bevételre kívánt szert tenni.

Az irányadó perrendi szabályok szerint - a megalapozott tényálláshoz kötöttség, a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma folytán és az indokolási kötelezettség teljesítése miatt - a másodfokú

eljárásban eltérő tényállás megállapítására lehetőség nem volt, erre tekintettel az I. r. vádlottnak és védőjének a felmentésre irányuló fellebbezése eredményre nem vezetett.

S. Gy. II. r. vádlott a kábítószer fogyasztását a nyomozás során és a bírósági tárgyaláson sem vitatta, az igazságügyi toxikológiai vélemény adatai - mellyel a tényállást kiegészítette a másodfokú bíróság - is megerősítették előadását, hiszen vizeletében amfetamin és kokain fogyasztására utaló vegyületeket mutattak ki, így a beismerő vallomás elfogadásához kétség nem fért.

A II. r. vádlott a terhére rótt kereskedői típusú magatartás elkövetését mindvégig tagadta, az elsőfokú bíróság azonban mérlegelő tevékenységének eredményeképpen e védekezését elvetette, mert a terhelt vallomása lényeges tények (K. J.-fel való találkozások száma, gyakorisága, célja, illetve a saját fogyasztásra szánt kábítószer beszerzése) tekintetében ellentmondásos volt. Ezzel szemben a tényállás megállapításakor K. J. vallomását tekintette irányadónak, az ebben rejlő, az idő múlásának betudható ellentmondások feloldhatók voltak és a törvényszék az esetleges bizonytalan adatok - így a kábítószer átadásának száma, az átadott mennyiség és annak ára - közül mindig a II. r. vádlottra legkedvezőbbet vette figyelembe. Így találta bizonyítottnak, hogy S. Gy. II. r. vádlott pontosan meg nem határozható időpontban, két alkalommal, csekély mennyiségű kokaint adott el beszerzési áron a tanúnak. A tényállás ezen részét a 4. oldal első bekezdés első mondatban a másodfokú bíróság K. J. tanú nyomozati vallomása alapján pontosította azzal, hogy az átadásra 2016. június 28. napját megelőző 2-3 hónapban került sor, egy alkalomnál bizonyosan többször, de a II. r. vádlottra legkedvezőbb esetekkel számolva: két alkalommal, és a tanú nyilatkozata szerint alkalmanként legalább 1-1 gramm, összesen tehát kb. 2 gramm kokaint vett át. A tanúvallomás elfogadása körében kifejtett elsőbírói érvelést nem rontja le a K. J.-nél tartott házkutatás eredménye sem. A II. r. vádlott védője kifogásolta ezt a mérlegelő tevékenységet, eltérő tényállás megállapítása útján a vádlott felmentésére irányuló fellebbezése az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikái, melyek a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését, és a terhelt tagadásból álló védekezésének elfogadását célozta, melyre a másodfokú eljárásban lehetőség nincs.

S. Gy. II. r. vádlott által K. J.-nek átadott, le nem foglalt kábítószer fajtájának és mennyiségének meghatározása helytálló, megfelel a Fővárosi Ítéltábla 1/2004. (VI. 16.) kollégiumi állásfoglalás iránymutatásának: „A le nem foglalt kábítószer tekintetében nem a vegyész-szakértő jogosult és köteles állást foglalni a hatóanyag-tartalom tekintetében, hanem ezt a bíróságnak, a rendelkezésre álló vagy nem álló bizonyítékok alapján kell elbírálnia és határozatában elemzően mérlegelnie. Ennek során figyelembe kell venni azon személyek vallomásait, akik a kábítószerből vásároltak és csak akkor kerülhet megállapításra a büntetőjogi felelősség elbírálásánál jelentőséggel bíró csekély mennyiség felső határának meghaladása, illetőleg a jelentős mennyiség alsó határának a túllépése, ha az bírói bizonyossággal az „in dubio pro reo” elv betartásával megállapítható.

Amennyiben az eljárás során nem foglaltak le kábítószer, a mennyiség és a hatóanyag-tartalom meghatározásánál általában a Bűnügyi Szakértői és Kutató Intézet I-II. számú mellékletben foglalt legalacsonyabb hatóanyagtartalmakkal, becsléssel indokolt meghatározni, hogy a kábítószer hatóanyagtartalma a csekély mennyiség felső határát, illetőleg a jelentős mennyiség alsó határát meghaladta-e.”

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést M. Gy. I. r. és S. Gy. II. r. vádlottak bűnösségére és a cselekmények minősítése is törvényes, megfelel az anyagi jogszabály rendelkezéseinek és az 1/2007. számú Büntető jogegységi határozatban, valamint a Bkv. 57. számú kollégiumi véleményben foglaltaknak.

Az iránymutatások tartalmazzák, hogy a kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélések a forgalomba hozatalnál tágabb elkövetési magatartások, folyamatos tevékenységek, rendszeres, ismétlődő adás-vételek által valósulnak meg. Haszonszerzésre irányulnak és magukba foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz. Ezek közé tartozik pl. a kábítószer kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése, csomagolása, tárolása, szállítása, elosztása, mely magatartás befejezett önálló tettesi cselekmény. A kábítószernek kereskedés céljára történt megszerzése önmagában akkor is a kereskedés körébe tartozik, ha többletmagatartás nem kapcsolódik hozzá. A kereskedés rendszeresen ismétlődő, anyagi haszon érdekében folytatott adásvétel, amelynek keretei között nem csak az eladó és a vevő, hanem még a rendszeres közvetítők is - mint a kereskedelmi tevékenység közreműködői - tettesként vonhatók felelősségre. A forgalomba hozatal és a kereskedés elhatárolásának egyik alapja a haszonszerzésre törekvés.

Az irányadó tényállás alapján M. Gy. I. r. vádlott a jelentős mennyiségű kábítószerrel haszonnal történő továbbértékesítés céljára vásárolta, majd tartotta a lakásában, illetve abból 2016. június 28-án értékesített is. Már a kereskedés céljából történő tárolással a kábítószer kereskedés elkövetési magatartását, annak befejezett alakzatát valósította meg. Hasonló tényállású ügyben, a BH 2015.324. számú eseti döntésben a cselekmény minősítését illetően a Kúria is ezzel egyező álláspontot foglalt el.

A Btk. 178. § (6) bekezdése szerint minősülő kábítószer birtoklásának vétsége miatt - súlyosabb bűncselekmény megvalósulásának hiányában - két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, aki kábítószerrel fogyaszt, illetve csekély mennyiségű kábítószerrel fogyasztás céljából megszerez vagy tart. E magatartás önálló jogi értékelése azonban kizárt, mivel a bíróság megállapította M. Gy. I. r. vádlott bűnösségét a súlyosabban minősülő, öt évtől húsz évig, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett kábítószer-kereskedelem büntetében.

S. Gy. II. r. vádlott kereskedői típusú magatartását az elsőfokú bíróság helytállóan minősítette átadásnak, ugyanis az irányadó tényállás szerint a kábítószerrel azért adta át beszerzési áron K. J.-nek, hogy azt az átvevő maga fogyassza el. Fogyasztói típusú magatartásának értékelése is megfelelő kábítószer megszerzéseként, e cselekményt érintően sem az ügyesség, sem a védelem nem vitatta a minősítést.

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

A bíróság feladata az ítékezés során a megadott büntetési tételkeret között olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és személyi társadalomra veszélyességére is.

M. Gy. I. r. vádlott terhén megállapított bűncselekményt a törvény öt évtől húsz évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegeti. A törvényalkotó a különös részben szereplő büntetési tételkeret meghatározásával - a társadalmi értékrendet is közvetítve - az elkövetett magatartást a legsúlyosabb bűncselekmények között helyezte el. Az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a különös visszaesőkre vonatkozó rendelkezéseket és a felemelt büntetési tételkeretet. A büntetés kiszabása körében értékelendő enyhítő és súlyosító körülményeket hiánytalanul tárta fel és

a cselekmény tárgyi súlyának megítélésénél kiemelt jelentőséget tulajdonított a cselekménnyel érintett kábítószeresek tiszta hatóanyag-tartalmának, illetve annak, hogy az a súlyosabb minősítést megalapozó jelentős mennyiség kb. 2,3-szorosa. Ellenben az I. r. vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség vizsgálatánál nem értékelte megfelelően, hogy különös visszaeső, aki a korábbi ugyanilyen jellegű magatartás miatt kiszabott szabadságvesztés büntetéséből való szabadulás után nem sokkal követett el ismételt kábítószer-kereskedést.

A 2012. évi C. törvény 79. §-ban meghatározott büntetési célok a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kiszabásakor a bíróságnak minden esetben e kettős cél szem előtt tartásával kell eljárnia. A bűncselekmény elkövetőivel szemben kiszabott büntetés tehát nem csupán magára az elkövetőre bír hatással, hanem a társadalom többi tagjára nézve is. Az ilyen jellegű cselekmények elkövetőivel szemben olyan mértékű büntetés kiszabása szükséges, mely kellően biztosítja az egyéni és az általános megelőzést, előmozdítja a társadalom tagjaiban a jogkövető magatartást.

Elsődlegesen az I. r. vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség kimagasló fokára figyelemmel és a büntetés célok érvényre juttatása érdekében a másodfokú bíróság megítélése szerint M. Gy. I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartama enyhe, a súlyosításra irányuló fellebbezés e körben alapos. Ezért az ítélet M. Gy. I. r. vádlott fegyházbüntetését - a közügyektől eltiltás tartamának érintetlenül hagyása mellett - 9 évre súlyosította.

A középértékűtől eltérő büntetés kiszabását a bíróságnak csak akkor kell külön megindokolnia, amennyiben ez az eltérés jelentős (BH 2001. 354. számú eseti döntés). A középértékűtől javára való jelentős eltérést M. Gy. I. r. vádlott esetében kizárólag az indokolja, hogy a cselekménnyel érintett kábítószer a jelentős mennyiséget kevéssel meghaladja.

Az elsőfokú bíróság M. Gy. I. r. vádlottal szemben a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pont alapján törvényesen alkalmazott 40.000.- forint összegre vagyonelkobzást. A másodfokú bíróság nem osztotta az ügyészség fellebbezésben kifejtett érvelését, melyben vitatta a törvényszéki ítélet 14. oldalán az I. r. vádlottól a lefoglalt készpénz tekintetében kifejtett álláspontot. A törvényszék a 1.326.500.- forintból 40.000.- forintra vagyonelkobzást rendelt el, míg a fennmaradó 1.286.500.- forintot kiadni rendelte M. Gy. I. r. vádlottnak, mert álláspontja szerint kétséget kizáró módon nem lehetett megállapítani, hogy a pénzt a terhelt a kábítószer-kereskedelem elkövetése ideje alatt szerezte.

Az elkövetéskor hatályos Btk. 74. § (1) bekezdés c) pont értelmében vagyonelkobzást kell elrendelni arra a vagyoni javra, amelyet a kábítószer-kereskedelem elkövetője a bűncselekmény elkövetésének ideje alatt szerzett. A Btk. 74. § (4) bekezdés b) pont értelmében az ellenkező bizonyításáig vagyonelkobzás alá eső vagyonnak kell tekinteni a kábítószer forgalomba hozatalának, illetve az azzal való kereskedelem ideje alatt szerzett valamennyi vagyont. Ellenben a Btk. 74. § (5) bekezdés c) pont azt is kimondja, hogy nem rendelhető el vagyonelkobzás, ha a vagyon törvényes eredete bizonyított.

M. Gy. I. r. vádlott a lefoglalt pénzzel kapcsolatban már a nyomozás során érdemi nyilatkozatot tett, melyben azt adta elő, hogy a pénz két ingatlan és két ingó dolog eladásából származik, ennek alátámasztására csatolta az adásvételi szerződések másolatát is (nyomozati iratok 631-667. oldal). Az elsőfokú bíróság az ítélet 10. oldalán részletesen foglalkozott e nyilatkozat tartalmával és arra a következtetésre jutott, hogy a szerződésekkel igazolt eladásból származó 11.489.000.- forint egy

részét az I. r. vádlott az eltelt idő alatt bizonyosan felélte, de nem lehet kétséget kizáróan azt megállapítani, hogy a teljes összeget. Így a lefoglalt pénzt legális eredete valószínűsíthető, amit az is alátámaszt, hogy M. Gy. I. r. vádlott meg nem cáfolta előadása szerint letartóztatását megelőzően havi 200-400 ezer forint jövedelemmel is rendelkezett. Másrészt helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy az ügyészség sem tudta a vádiratban pontosan meghatározni a kábítószer kereskedelem időszakát, így az annak elkövetése ideje alatti szerzés sem nyert egyértelmű bizonyítást. Mindezen körülményekre tekintettel a vagyonek elrendelésére - törvényi feltételek hiányában - nem kerülhetett sor.

S. Gy. II. r. vádlott esetében az ítélőtábla sem az enyhítést, sem a súlyosítást célzó fellebbezéseket nem találta alaposnak. E vádlott terhére két, csekélyebb tárgyi súlyú magatartás elkövetése róható, az egyik cselekmény egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett, a másikat pedig a törvény két évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A magatartások konkrét tárgyi súlya - figyelemmel a kábítószer hatóanyag tartalmára is - sem kiemelkedő és szemben az ügyészség álláspontjával, a II. r. vádlott alanyi társadalomra veszélyessége sem kimagasló. Korábban egy szintén csekély tárgyi súlyú, nem kábítószerrel kapcsolatos bűncselekményért szabtak ki vele szemben pénzbüntetést és azóta sem indult újabb büntető eljárás ellene. Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés szükséges, de elegendő is a büntetési célok eléréséhez. A szabadságvesztés tartamának olyan mértékű csökkentésére vagy felemelésére, mely az ítélet megváltoztatását indokolta volna, a másodfokú bíróság indokot nem látott, figyelemmel arra, hogy a törvényi büntetési tételkeretek között kiszabott büntetés kisebb megváltoztatásának nincs helye.

A másodfokú bíróság osztotta abban is a törvényszék álláspontját, hogy S. Gy. II. r. vádlott esetében alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül elérhető. A Bkv. 55. számú kollégiumi vélemény szerint a próbaidő tartamának meghatározásánál, ha az elkövető személyi körülményei kedvezőek, előtérbe kerülnek a bűncselekmény elkövetésének körülményei: a bűncselekmény jellege, a bűnösség foka, a bűncselekmény indítéka, az elkövetőnek a bűncselekmény elkövetése után tanúsított magatartása. Mindezeket a körülményeket elsősorban az egyéni megelőzés szempontjából kell értékelni, és ennek megfelelően lehet a próbaidő tartamát egyéniesítve megállapítani. Mindezek alapján az egyéni megelőzés céljának eléréséhez a 4 évben meghatározott próbaidő megfelelő. A másodfokú bíróság felhívja S. Gy. II. r. vádlott figyelmét, hogy a Btk. 87. § b) pont értelmében a felfüggesztett büntetést végre kell hajtani, ha az elkövetőt a próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélik.

A 8/2015. (IV. 17.) számú AB határozatban az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 104. § (1) bekezdése és a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 102. § (1) bekezdése alkalmazásakor az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból vizsgálja az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét, és arról az ítéletben rendelkezzen.

Ennek megfelelően a másodfokú bíróság hivatalból vizsgálta, hogy S. Gy. II. r. vádlott esetében a Btk. 102. § (1) bekezdés alkalmazásának van-e indoka. Az előzetes mentesítés feltétele az elkövetőnek arra való érdemessége, e tekintetben több körülményt is vizsgálni kell, így különösen a terhelt személyiségét, életvitelét, a bűncselekmény tárgyi súlyát, jellegét, valamint az elkövetés körülményeit, módját. Az eljárás adataiból - a bűncselekmény jellege, a kábítószerhez kapcsolódó életvitel, a II. r. vádlott büntetett előélete - ítélve a másodfokú bíróság S. Gy. II. r. vádlottat az előzetes mentesítésre nem találta érdemesnek.

A II. r. vádlott esetében az ügyészség helytállóan hivatkozott arra, hogy vagyonekobbzás alkalmazása indokolt. A Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a vagyonekobbzást kell elrendelni a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyorra, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett. Az irányadó tényállás alapján S. Gy. II. r. vádlott kábítószert 2 alkalommal, alkalmanként 20.000.- forintért adott el K. J.-nek, ez a bűncselekmény elkövetéséből származó vagyon, mely vagyonekobbzás alá esik. Ezért a másodfokú bíróság S. Gy. II. r. vádlottal szemben 40.000.- forint összegre vagyonekobbzást rendelt el.

Mindkét vádlottal szemben az előzetes letartóztatásban töltött idő utolsó napját és a házi őrizetben töltött idő kezdő napját az iratok tartalma alapján helyesbítette, illetve pótolta a házi őrizet beszámításánál, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatához igazodóan - a Btk. 92. § (1) és (3) bekezdés a) pontja szerint - egyes vádlottak esetén hány nap felel meg egy napi szabadságvesztésnek.

A másodfokú bíróság az ítélet rendelkező részében a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontban meghatározott - a Be. 184. § (2) bekezdésben felsorolt - személyes adatok közül S. Gy. II. r. vádlott személyazonosító okmányának számát és tartózkodási helyét az elsőfokú ítélet kihirdetését követően bekövetkezett változásokra tekintettel helyesbítette.

Az ítéletnek a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjával, a bűnjelekkel, a lefoglalt kábítószer elkobbzásával, a lefoglalt pénz visszatartásával és a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezései törvényesek.

Fenti indokokra figyelemmel az ítéltábla - a Be. 599. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 606. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlottal szemben megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

M. Gy. I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől házi őrizetben, illetve a 2017. évi XC. törvény hatálybalépését követően bűnügyi őrizetben töltött idő beszámítása a Btk. 92. § (1) és (3) bekezdés a) pontján alapul.

A másodfokú bíróság M. Gy. I. r. vádlottal szemben a szabadságvesztés azonnali foganatba vételét a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény 37. § (1) bekezdés a) pont alapján rendelte el, mivel a jogerősen kiszabott szabadságvesztés tartama az öt évet meghaladja és a bűncselekmény jellegére, a terhelt személyi és családi körülményeire tekintettel alaposan feltehető, hogy a szökésével vagy az elrejtőzésével a büntetés végrehajtása alól kivonná magát.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2018. év szeptember hó 27. napján

Dr. Nehrer Péter
a tanács elnöke

Dr. Sárecz Szabina Martina
előadó bíró

. Szalai Géza
bíró

Záradék: A Fővárosi Törvényszék 2018. év március hó 12. napján kelt 8.B.1234/2017/28. számú ítélete M. Gy. I. r. és S. Gy. II. r. vádlottakkal szemben a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

3.Bf.132/2018/12. számú ítéletében foglalt változtatásokkal 2018. év szeptember hó 27. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2018. év szeptember hó 27. napján

**. Nehrer Péter
a tanács elnöke**